

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

Decizie tradusă și redactată de către Direcția agent guvernamental.
Ea poate suferi modificări de formă.

SECȚIA A DOUA

DECIZIE

Cererea nr. 40620/14
Vadim GROSSU
versus Republica Moldova

Curtea Europeană a Drepturilor Omului, întrunită la 11 ianuarie 2022
într-un Comitet alcătuit din:

Branko Lubarda, *Președinte*,

Jovan Ilievski,

Diana Sârcu, *judcători*,

și Hasan Bakırcı, *Grefier adjunct al Secției*,

Având în vedere:

cererea (nr. 40620/14) *versus* Republica Moldova, depusă la Curte la 10 mai 2014 în conformitate cu Articolul 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (Convenția”) de către un cetățean moldovean, dl Vadim Grossu („reclamantul”), care s-a născut în anul 1998 și locuiește în Molești, fiind reprezentat de către dl A. Postică, avocat în Chișinău,

decizia de a comunica cererea Guvernului Republicii Moldova („Guvernul”), reprezentat de către Agentul său, dl O. Rotari,

observațiile prezentate de către Guvernul reclamat și replica reclamantului la acestea;

observațiile prezentate de către Equal Rights Trust și ILGA-Europe, care au fost acceptați în calitate de terți intervenienți de către Președintele Secției,

După deliberări, pronunță următoarea decizie:

COUNCIL OF EUROPE

CONSEIL DE L'EUROPE

© Această traducere îi aparține Direcției agent guvernamental din cadrul Ministerului Justiției al Republicii Moldova. Originalul se găsește în baza de date HUDOC. Orice preluare a textului se va face cu următoarea mențiune: „Traducerea acestei decizii a fost efectuată de către Direcția agent guvernamental din cadrul Ministerului Justiției al Republicii Moldova”.

OBIECTUL CAUZEI

1. Prezenta cauză se referă la investigarea pretins ineficientă a alegerilor de rele tratamente aplicate reclamantului, minor la momentul evenimentelor, de către un particular.

2. La 15 noiembrie 2010 reclamantul – care la acel moment avea vârsta de doisprezece ani – ar fi fost bătut și închis într-un beci timp de aproximativ zece minute de către vecinul său, P. După pretinsele evenimente, reclamantul a fost spitalizat timp de opt zile. El a fost externat din spital cu diagnosticul de comotie cerebrală și contuzii ale țesuturilor moi ale capului.

3. În urma plângerii mamei reclamantului, procuratura a inițiat, după două zile de la producerea evenimentelor, o urmărire penală referitoare la tulburarea gravă a ordinii publice însoțită de violență. Ea a interogată reclamantul și mama sa, P., precum și martorii. Potrivit raportului de expertiză medico-legală dispusă de către procuratură, comotia reclamantului era calificată ca fiind vătămare corporală ușoară. Prin ordonanța din 28 ianuarie 2011, procuratura a considerat ca fiind stabilit faptul că P. cauzase respectiva vătămare, însă a decis încetarea urmăririi penale, deoarece nu fusese constatată nicio infracțiune, iar faptele constituiau contravenții administrative.

4. Ulterior, P. a fost sancționat cu o amendă contravențională în valoare de 600 de lei moldovenești (aproximativ 36 de euro) pentru tulburarea ușoară a ordinii publice și vătămare corporală ușoară intenționată a altei persoane. El a plătit jumătate din această sumă, prin aplicarea prevederilor legale care permiteau acest lucru atunci când plata era efectuată în mai puțin de șaptezeci și două de ore de la aplicarea amenzii.

5. Contestațiile reprezentantului legal al reclamantului împotriva ordonanței din 28 ianuarie 2011 au fost respinse ca nefondate de către procurorul ierarhic superior și de către judecătorul de instrucție, a cărui decizie definitivă a fost pronunțată la 24 februarie 2014.

6. În cadrul unui al doilea set de proceduri penale, o instanță de fond l-a condamnat pe P. la o pedeapsă de trei ani de închisoare cu suspendare, pentru lipsirea ilegală de libertate a reclamantului. Cu toate acestea, instanța de apel și Curtea Supremă de Justiție au decis să înceteze acest proces, deoarece ordonanța procuraturii din 28 ianuarie 2011 beneficia de autoritatea lucrului judecat, iar P. fusese deja condamnat în cadrul unei proceduri contravenționale.

7. Invocând Articolul 3 din Convenție, reclamantul pretinde că modul în care autoritățile au efectuat investigația cu privire la acuzațiile sale de rele tratamente au condus la impunitatea agresorului, că ele au dat dovadă de toleranță față de acțiunile de rele tratamente aplicate unui minor și că nu au ținut cont de vulnerabilitatea lui deosebită în calitate de copil. El reclamă, în special, calificarea juridică a faptelor care a fost dată în contextul primei

proceduri (contravenții, și nu infracțiune pedepsită de Codul penal) și judecarea celei de-a doua proceduri.

APRECIEREA CURȚII

8. Guvernul susține că reclamantul nu a epuizat căile de atac interne. El invocă, în special, că contestația reclamantului împotriva ordonanței din 28 ianuarie 2011 a fost respinsă de către procurorul ierarhic superior ca fiind tardivă și, în același timp, nefondată. Cu toate acestea, Curtea nu consideră necesar să se pronunțe în privința acestei obiecții de inadmisibilitate, deoarece cererea este, în orice caz, inadmisibilă din alte motive.

9. Principiile generale referitoare la Articolul 3 din Convenție, în contextul reținerii și tratamentelor aplicate de către persoane private, au fost rezumate în cauza *X și alții v. Bulgaria* ([MC], nr. 22457/16, §§ 176-77 și 184-90, 2 februarie 2021). Principiile relevante referitoare la pierderea statutului de victimă cu privire la o plângere bazată pe acest Articol au fost reamintite în cauza *Gäfgen v. Germania* ([MC], nr. 22978/05, §§ 115-19, CEDO 2010).

10. În primul rând, cu referire la leziunile suferite de către reclamant, Curtea consideră că ele sunt suficiente de grave pentru a cădea sub incidența Articolului 3 din Convenție (a se compara cu *Ceachir v. Republica Moldova*, nr. 50115/06, § 47, 10 decembrie 2013). Ulterior, ea reține că autoritățile au inițiat rapid o anchetă după depunerea plângerii de către mama reclamantului și că ele au adoptat măsuri care au făcut posibilă obținerea probelor, identificarea vinovatului și aplicarea unei sancțiuni împotriva acestuia. De asemenea, ea observă că ancheta a fost suficient de amănunțită și nu constată niciun eșec care ar putea fi imputabil autorităților la efectuarea investigației respective. În plus, ea consideră că autoritățile au acționat cu o rapiditate și diligență rezonabile și că nimic nu îi permite să concluzioneze că lor le-a lipsit independența. De asemenea, se pare că reclamantul a putut să participe în mod efectiv în cadrul investigației.

11. Cu privire la concluzia autorităților că faptele constituiau contravenții și nu o infracțiune pedepsită de Codul penal, Curtea consideră că acest aspect în sine nu poate ridica o problemă în baza Articolului 3 din Convenție. Ceea ce este important în prezenta cauză este că, având în vedere în special practica Statului reclamat referitoare la sancționare, nu există o disproporție vădită între gravitatea faptei și pedeapsa aplicată (a se vedea, *a contrario*, *Gäfgen*, pre-citată, §§ 123-24, și a se compara, în baza Articolului 2 din Convenție, cu *Dub v. Republica Moldova* (dec.), nr. 39374/09, § 30, 5 iunie 2018). Prin urmare, Curtea consideră că ancheta oficială cu privire la leziunile suferite de către reclamant a îndeplinit nivelul minim de eficacitate cerut de Articolul 3 din Convenție.

12. În plus, ea reține că de către părți nu este contestat faptul că dreptul intern oferea reclamantului posibilitatea de a introduce o acțiune civilă în

despăgubire împotriva agresorului său. Având în vedere, în special, sancționarea celui din urmă cu amendă, ea nu vede niciun motiv pentru a crede că o astfel de acțiune nu era de natură să-i ofere reclamantului posibilitatea de a obține o despăgubire adecvată și suficientă sau că nu ar prezenta perspective rezonabile de succes (a se compara cu *Dub* (dec.), precitată, § 32).

13. În concluzie, Curtea consideră că, în privința vătămarilor cauzate de către P., reclamantul a primit o despăgubire adecvată și suficientă, și că el nu mai poate pretinde a fi o victimă în sensul Articolului 34 din Convenție. Rezultă că această parte a cererii trebuie respinsă ca fiind incompatibilă *ratione personae*, în conformitate cu Articolele 35 §§ 3 și 4 din Convenție.

14. În privința alegației potrivit căreia reclamantul a fost închis în pivniță de către P., Curtea consideră, pe de altă parte, că nu poate concluziona că pragul minim de gravitate necesar pentru aplicabilitatea Articolului 3 din Convenție a fost atins. Ea nu pierde din vedere vulnerabilitatea reclamantului din cauza vârstei sale și a contextului în care ar fi fost aplicat acest tratament. De asemenea, este de imaginat că persoana în cauză ar fi putut suferi unele traume psihologice în urma acestui tratament. Cu toate acestea, presupusa privare de libertate a durat doar circa zece minute, iar reclamantul nu a demonstrat existența unor efecte psihologice severe sau de lungă durată (a se compara cu *Tonchev v. Bulgaria*, nr. 18527/02, §§ 39-40, 19 noiembrie 2009), și *Ilieva și Georgieva v. Bulgaria* (dec.), nr. 9548/07, §§ 29-30, 17 aprilie 2012). În aceste circumstanțe, Curtea nu este convinsă că, în privința presupusei detenții în pivniță, reclamantul a formulat o plângere discutabilă privind rele tratamente contrare Articolului 3 din Convenție, de natură să declanșeze obligația autorităților naționale de a efectua o investigație oficială eficientă. Rezultă că această parte a cererii este în mod vădit nefondată și că trebuie respinsă, în conformitate cu Articolul 35 §§ 3 și 4 din Convenție.

Din aceste considerente, Curtea, în unanimitate,

Declară cererea inadmisibilă.

Întocmită în limba franceză și comunicată în scris la 3 februarie 2022.

Hasan Bakırcı
Grefier adjunct

Branko Lubarda
Președinte